bloc-notes

Andre Vassard...

Un francez experimentează un aparat care să-i permită să sboare, cu aripi

D. GENU HAȚIEGAN

D. Genu Hațiegan, e, din mai multe puncte de vedere, simpatic: e drăguț, e atent cu toată lumea, e comunicativ și, mai presus de toate, e.. cassier.

D. Genu Hațiegan e cassierul federației de football.

E lesne de închipuit că o federație de anvergura celei de football are o vistierie în raport direct și proporțional cu gestiunea uriașă pe care o comportă. Misiunea d-lui Hațiegan e deci din cele mai importante.

L-am surprins chiar în localul cassieriei, verificând niște chitanțe.

— D-le Hațiegan, cu toată stima!..

— Bună ziua, — tresare d. Hațiegan speriat, sub impresia multitudinei de creditori cari se perindă zilnic la cassierie. Iși revine însă și-și regăsește calmul:

— A! D-ta ești? Cu ce ocazie pela noi? întreabă, totusi, lămuritor, vistiernicul.

— D-le Hațiegan, n'ai vrea să-mi dai..

D. Hațiegan a sărit ca ars:

— Imposibil. Nu mai am un leu. Am plătit de m'am spetit.

— Stai nițel, nu te pripi. Am venit...

— Foarte bine, dacă ai venit, fii bun venit, — a consimțit d. Hațiegan, primindu-mă bucuros, cum primește toate.. veniturile federației.

— Cu ce stropiți camera, că miroase așa frumos aici?

— Asta-i o inovație a mea. In fiecare zi parfumăm cassieria, fiindcă banul n'are miros...

— Cum merge, d-le Hațiegan?

— Dragă, la cassierie, în fond, e în funcție de fonduri...

— Adică?

— Să-ți mărturisesc, sunt profond mirat de indiscreția d-tale.

— In cazul acesta renunț la capitolul fondurilor. Spune-mi cel puțin câteva detalii de organizare a cassieriei.

— Am organizat cassieria pe baze sănătoase. In primul rând am desființat din vocabularul nostru verbul «a da». Funcționarii cassieriei, când vin la federație, nu dau «bună ziua», ci își iau rămas bun. Când simțim că cineva vrea să ne pună o «pilă», ne luăm catrafusele, și nici nu mai dăm ochii cu el.

— Dar cu furnizorii cum procedați?

— Tot așa. In primul rând le luăm un interogatoriu. Dacă fac pe grăbiții, îi luăm la zor, iar dacă fac pe șireții, îi luăm la sigur. Pe cei ce protestează îi luăm de scurt și apoi, însfârșit, le luăm chitanțele...

— Dar banii tot îi dați!

— Cu un corectiv salvator. Le dăm totdeauna ceva în plus, ca imediat să luăm restul. Așa că se compensează...

— Foarte bun sistemul. Dar spune-mi, te rog, cum faceți ca să nu fiți păcăliți cu sutele false, cari circulă din abundență?

— Și aici avem sistemul nostru care nu dă niciodată greș. Iată cum procedăm. Când face cineva o plată în monezi de câte o sută, le alegem pe cele câteva dubioase și le dăm plătitorului sub pretext că a dat mai mult. Dacă le primește, înseamnă că sunt bune, că doar el le cunoaște.

— Păi dacă le primește, ce afacere ați făcut?

— Dacă le primește, funcționarul dela ghișeu îl cheamă înapoi, că doar n'o să primească mai puțin...

— Asta pentru monezile vechi. La cele noui, mai simplu. Nu aveți decât să faceți proba cu magnetul.

— Nu e infailibilă această probă. Căci dacă magnetul atrage sutele bune, sutele bune ne atrag și pe noi.

— In orice caz, e multă bătaie de cap aici..

— Desigur, cassieria e o instituție capital-ă.

— Totuși, d-le Hațiegan cum merge cassieria?

— Indiscutabil, ca pe roate...

— Dece «indiscutabil?»

— Fiindcă leul, în ziua de azi, e cât... roata carului.

*

La plecare, d. Hațiegan mi-a dat mâna...

Și, mi s'a părut foarte ciudat. Deși... cassier, d. Hațiegan are o mână, care, dacă s'ar apuca de box, nu i-ar conferi avantajul alonjei...

A. Nol

Revoluția franceză și... boxul românesc

In vremuri anormale, este posibil orice. Iată câteva mostre de performanțe uluitoare, culese la întâmplare.

Un constructor de piane, alsacianul Tobias Schmidt, a perfecționat și a devenit constructorul ghilotinelor ecesare marei revoluții franceze.

Dela piane, la ghilotină...

S'a găsit, în cursul aceleiași revoluții, cineva care să ceară să fie dărâmate clopotnițele tuturor bisericilor. Dece?... Pentruca să fie respectat până la absurd, „principiul egalității". Satârul triunghiular al ghilotinei din „Piața mântuirii publice" a prins sub muchea condamnărilor, jacobinii pe cari — până atunci — îi legase o prietenie de frați. Prin „rue Honoré" s'au perindat spre silueta năpraznică a ghilotinei străjuită de Herman — faimosul executor al condamnărilor Teroarei — toate numele ilustre ale revoluției franceze. Saint Yust a cerut executarea lui Danton. Robespièrre a cerut executarea lui Saint Yust. Acuzatorul public Fouquier Tinville a cerut condamnarea lui Robespièrre. Iar Fouquier a parcurs deasemeni drumul gloduros al străzii Honoré, spre estrada satârului triunghiular care-a decapitat atâtea trupuri de jacobini celebri.

Socotim însă că mostrele de mai sus sunt suficiente, și suficient de piiduitoare, pentru a mai avea nevoe de completări.

In vremuri anormale, orice este posibil. Până acum, acest „orice" era legat de amănuntul indispensabil al „anormalului". Până la revoluția franceză, Tobias Schmidt nu s'a gândit să construiască ghilotina. Și-a studiat existența cu îndeletnicirea, mai puțin sângeroasă, a construcției de piane.

Până la revoluția franceză, „clopotnițele biserilor" nu au constituit prilej de violente discursuri în legătură cu „principiul egalității".

Până la revoluția franceză, prietenia lui Danton cu Saint Yust, Ropespièrre și Fouquier Tinville nu era umbrită de satârul triunghiular al ghilotinei, iar Herman — sub îngrijirea căruia au fost tăiate atâtea capete și asvârlite în coșurile căruțelor — nu visa să fie călăul oficial al „Comitetului mântuirii publice".

Sub viscolul revoluției, însă, troenele existențelor sunt transformate complet și purtate pe lunecușuri pe cari nu au visat nici când s'ajungă...

... De câtva timp, viscolul transformărilor suflă tare în existența „Federației române de box", răsturnând existențe și furnizând performanțe uluitoare de transformare a vechilor concepții.

Nu este vorba de oficialii „Federației române de box". Sunt și în Comitetul acestei Federații avocați obscuri (ca Robespièrre, la începutul carierii)... Sunt și în Comitetul acestei Federații, oficiali cu pretenții de jacobini răsturnători de așezări vechi, și bine ticluite.

Dar febra revoluțiilor (electorale) a slăbit la F.R.B.

In schimb, a crescut la vechii adversari ai F.R.B.-eului.

Am hotărât să nu ne mai intereseze litigiul acesta dintre F. R. B. și foștii săi oficiali. Este prea vechiu pentruca să ne mai poată furniza prilejuri noui de discuție și intervenții.

In ultimele zile, însă, evenimentele ne-au obligat să renunțăm la hotărîrea aceasta de pasivitate. De dezinteres. Argumentul principal al acestei schimbări subite de atitudine, este intențiunea unui părinte, de-a acționa în judecată „Federația română de box", instaurată răspunzătoare pentru moartea unui boxeur, fiul reclamantului.

Este vorba de cazul boxeurului Cristescu.

Nu ne interesează, aici, dacă într'adevăr, „BOXEURUL CRISTESCU A MURIT CONFORM REGULAMENTULUI". Dacă în accidentul care i-a retezat existența nu sunt și oarecari răspunderi de organizare.

Nu ne interesează cine l-a sfătuit pe tatăl boxeurului Cristescu să acționeze „Federația română de box" în judecată, cine i-a găsit temeiul juridic al acțiunii și cine i-a sugerat ideia să angajeze avocat, pe-un fost oficial al „Federației române de box".

O primă reclamațiune, a aceluiaș domn Cristescu, tatăl boxeurului decedat, a fost clasată de Parchet. Este aproape cert, prin urmare, că Tribunalul va adopta aceiaș soluție.

Ne preocupă faptul că o adversitate veche a ajuns la soluții „anormale" de adevărată revoluționare a armelor de luptă. Ne interesează faptul, că pentru un litigiu particular, se încearcă instaurarea unui precedent primejdios pentru sport. In special pentru box. Căci, în ipoteza — puțin probabilă — a unei condamnări, boxul va fi îndrumat la noi pe poteca unor răspunderi pe cari niciun Comitet nu va avea curajul să și le însușească.

O eventuală condamnare nu va lovi în Federație. Va lovi în box. In sportul acesta care trăește la noi mai mult în culise, decât pe ring.

Deaceia socotim injustă acțiunea care a fost pornită, sub pretextul „cazului Cristescu". Și ni se pare curioasă atitudinea de jacobini pugilistici a unor domni cari până acum câtăva vreme, erau burghezi de treabă, cu prietenii și rosturi liniștite, nu cu intenții de revoluție sportivă, în materie de răspunderi...

La football, a survenit Duminică, un accident penibil.

Nimeni nu se gândește la răspunderi, sau la acțiuni de judecată.

La box se caută răspunderi pentru accidente vechi.

Fiindcă în box, suflă viscolul răfuelilor revoluționare trecute de hotarul deciziilor cuminți și utile...

George Fulga

...Omul sburător

Iată aparatul inventat de Andre Vassard, văzut din spate

Inaintașul centru al Venusului — Humi, este ținta simpatiilor generale ale spectatorilor de football.

Spectatorii masculini îl urmăresc cu propozițiuni scurte și admirative:

— Ce bine joacă!...

— Ce viteză are!...

Spectatorii femenini au firește altfel de aprecieri:

— Ce drăguț e!...

— Ce brunet e!...

E ținta preocupărilor generale (și în special a d-lui Eladescu, care îl păzește ca pe un cal breaz). Admiratorii lui Humi i-au cotrobăit firește prin biografie, stabilindu-i o fire din care nu lipsește nici un amănunt:

— Câți ani are?...

— Unde s'a născut?...

— De când joacă football?...

O singură întrebare a lipsit din interogatoriul acesta, care îl vizează pe Humi. O întrebare pe care un simpatic confrate ne-a pus-o Duminică, în timpul matchului Venus—Gloria.

— Teribil joacă Humi ăsta. Dar este într'adevăr cetățean român?...

— Desigur!...

— Știu, știu. Fiindcă altfel n'ar putea să joace la Venus.

Este cetățean român. Dar este etnic?...

— Bine înțeles!... a intervenit, informat, d. Bruno Goldwyn (Mayer). Nu știți că e dela «Etnikos?»... Prin urmare este etnic...

*

D. Radu Ottulescu (care nu-și revendică titlurile de «decan al presei sportive și cel mai mare organizator din Europa centrală») este (știți desigur!...) vechi gazetar sportiv și vechi organizator de box.

In plus, este foarte calm. Asta, probabil, nu știați. E un calm pe care nu i l'au putut clătina nici deficitele galelor de box pe cari le-a organizat, nici — mai ales — importantele pierderi pe cari le-a suferit, jucând la curse.

O singură dată a reușit cineva să-l enerveze pe d. Ottulescu: boxeurul Moți Spakow.

Era, dacă nu mă înșel, în ziua unei gale. O zi ploioasă, care impunea amânarea organizării și anunța un nou și important deficit.

Sub norii depe cer, d. Ottulescu «tuna și fulgera». Spakow, în schimb, era complet «senin», și pretindea (bine înțeles) un nou acont, asupra bursei.

— Imi trebuesc niște bani...

— Ești nebun?... Nu vezi ce furtună vine?...

— Pe mine nu mă interesează. Am nevoe de bani...

— Nu-ți dau.

— Ba, trebue să-mi dai.

— Nu-ți dau...

— Dacă nu-mi dai, nu mai boxez...

Infuriat — pentru prima oară — d. Ottulescu a explodat într'o ripostă faimoasă.

— Lasă-mă în pace. Tu știi cine sunt eu?... Sunt în stare de lucruri mari... Nu te pune cu mine...

— Dar cine ești d-ta?...

— Ai auzit de Marea moartă?...

— Da.

— Eu am omorât-o!... a izbucnit d. Ottulescu, sub zâmbetul îmbunat al lui Spakow.

P. S. Riposta de mai sus, se găsește și în revista «Super Alhambra». Autorul ei, însă, este d. Ottulescu. Cum au aflat-o dn-ii N. Constantinescu și N. Vlădoianu, nu știm...)

*

Ghiță Ciolac, cunoscutul înaintaș al Ripensiei, este foarte leneș. Se culcă de vreme, se scoală târziu, și uneori doarme și'n timpul matchurilor.

Lucrul acesta nu-l împiedică să fie un excelent jucător, de care Ripensia și echipa națională a României s'au dispensat foarte rar. Din această pricină, a fost utilizat aproape în toate turneurile pe cari le-au făcut ripensiștii.

Treptat Ciolac a căpătat experiența voiajurilor. Știe ce este un «vagon-lits», știe cum se mănâncă la restaurant, și cum se umblă pe străzile Capitalelor străine, unde gardiștii nu se fac că închid ochii, în fața îndeletnicirilor strict românești pe lângă garduri...

Mai face însă deliciul celor cari îl cunosc, textul ilustratei pe care a trimis-o Ciolac d-lui dr. Cornel Lazăr, președintele Ripensiei, cu ocaziunea primului său voiaj peste granița țării. Iată acest text «Salutări sportive din Viena, Capitala Austriei, Europa».

Strict autentic.

Castor

O carte despre football
de Octav Luchide

Am anunțat că Petre Steinbach are în lucru o carte asupra footballului. Lucrarea este aproape terminată. D. Octav Luchide, secretarul general al F. R. F. A. a scris, pentru cartea lui Steinbach, o prefață — pe care o reproducem în cele ce urmează:

O carte despre foot-ball scrisă de un jucător român!

Iată desigur lucrul cel mai surprinzător cu putință.

Și încă dacă voi adăoga fără sfială că e vorba de o carte gândită, bine scrisă, cu materia sistematizată și tratată cu seriozitate și mai ales cu desăvârșită competință, trebue să conchid că apariția ei constitue un fenomen — pentru foarte mulți, inexplicabil.

Cine cunoaște însă îndeaproape pe autorul ei, pe Petre Steinbach, își poate totuși explica această nouă ipostază de «autor» a popularului mijlocaș centru, pe care lumea sportivă l-a gratificat cu porecla bine meritată de «maestrul», presimțind că are deaface nu numai cu un ajutor de primă clasă, dar și cu un atlet care știe să-și coordoneze efortul după anumite criterii și în conformitate cu anumite cerințe practice ale jocului.

Intr'adevăr, Petre Steinbach, prin concepția lui superioară asupra sportului și în special asupra footballului, pe care l-a practicat de mic în adevăratul lui spirit de joc atletic și cavaleresc și pe care l-a ilustrat apoi în întâlnirile internaționale, printr'o technică desăvârșită și printr'o cunoaștere profundă a normelor lui tactice, era predestinat să-i dedice la maturitate toate gândurile sale.

Frământat în permanență de problemele jocului pe care îl iubește cu pasiune, împins de o curiozitate nestăpânită de a ști, de a controla ce se întâmplă în țările de mare tradiție sportivă, animat de dorința de a contribui la îndreptarea foot-ballului nostru pe un făgaș sănătos, în clipa decisivă când oficialitatea și publicul i-au fost câștigate. Petre Steinbach a conceput cartea pe care o prezintă.

Impărtășindu-mi acum câtva timp ideia călăuzitoare și planul cărții l-am povățuit să nu întârzie de a o scrie.

N'u s'a grăbit. A plecat în Anglia, patria foot-balului. A studiat la fața locului metode de antrenament de joc. A trăit în mijlocul jucătorilor și antrenorilor britanici. A desbătut îndelung cu toți oamenii cari au avut rol technic proeminent în conducerea footballlului european și a celui românesc, chestiunile de importanță pentru football.

A raportat apoi totul la vastul material pe care — experimental — l-a adunat în lunga și rodnica lui carieră de mare jucător și de mare sportiv.

Și... s'a prezentat cu manuscrisul semnatarului acestor rânduri, care l-a citit amedia pe deantregul. Așteptările au fost cu totul întrecute și Steinbach îndemnat să tipărească fără întârziere cartea.

Prea erau mulți cei ce aveau nevoie de ea! Jucători, antrenori, conducători de echipe și de cluburi, spectatori.

Astăzi cartea e gata. Apariția ei este un semn de maturitate în evoluția foot-ballului nostru căruia îi va fi de un real folos.

8 IUNIE

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 21)

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

16 Aprilie. Ziua matchului. M'am sculat târziu, după o noapte în care am dormit foarte prost. Nu am avut niciodată un somn atât de agitat.

Nu știu precis ce am visat. In spațiul unei nopți întregi am fost gâtuit de un coșmar interminabil: crime... hoți... țipete... sânge... și o... penibilă anticipare a matchului pe care trebue să-l joc astăzi. O înfrângere lamentabilă, după un match în care toată vina o purtam eu.

M'am trezit cu capul umflat, cu ochii umflați, cu gura umezită la colțuri de o spumă abia trecută prin încleștarea dinților.

Simt amețeli curioase. Ca o anemie pe care n'o mai pot învinge, și care îmi moae mădularele și voința...

Am eșit în curte... Am tras în plămâni aer mult. Dar aerul mi se pare rar și cald. Mă'neacă și aerul.

Am făcut un duș rece și lung și-am luat câteva buline să-mi moi durerile de cap.

Aproape de prânz, am eșit. N'am întâlnit pe nimeni. Nici pe tata, nici pe mama, nici pe Radu. Nici chiar pe Radu, deși aș fi vrut să-l întâlnesc acum — mai ales acum!... — și să-l pun să-mi lămurească cinstit un lucru pe care nu m'am hotărât încă să-l iau așa cum mi l-a prezentat Nedelcu.

Nu cred încă în viciul lui Miry. Nu cred încă în șirul de nume bărbătești cari au fost puse în inventariul ei sentimental. Nu cred, mai ales, în legătura cu Radu. In povestea aceasta revoltătoare, de colaj pe care nimeni — oricât de calm, de îngăduitor sau de imbecil — nu ar putea-o suporta.

Nu l-am întâlnit nici pe Radu.

Parcă s'au ascuns toți.

Numai Anica m'a întâmpinat în ușe, și-a lărgit gura peste șirul ei de dinți cariați și a bolborosit cu o prietenie care m'a impresionat:

— Succes domnișorule... Succes mare...

I-am mulțumit cu'n zâmbet obosit. Nici nu știu dacă i-am mulțumit. Am eșit în stradă, și am pornit. Unde? Fără nici-o direcție. Știu doar că m'am trezit la ONEF.

La ora aceasta, ora 12, splendidul stadion al Capitalei este gol.

La porți, abia se instalează controlorii. Oficialii nu au venit toți. Dar cei cari s'au grăbit să-și ia în primire ocupațiunile cari le-au fost destinate, mă privesc cu o nedumerire explicabilă:

— Așa de vreme, ai venit?...

— Ce să fac?

— Dar de mâncat, ai mâncat?...

— Am să iau ceva, la bufet...

In realitate, nu mi-e foame de loc. Durerile de cap persistă. Am încă amețeli. Iar gura mi se strânge, ca sub acțiunea puternică a unei leșii.

Mă doare capul. Și gândul îmi este fixat în aceiaș întrebare care mă stăpânește mereu: Unde-o fi Radu?... Dece nu a venit să îmi ureze succes? Mă evită? Dece mă evită?...

Este aproape ora unu.

Tribunele stadionului au început să se populeze. Pâlcuri, pâlcuri, spectatorii au luat în piept arșița care cade din plin. Sunt cu neamuri, cu copii, cu nepoți, cu pachete de mâncare, cu gramofoane cari au și fost puse să cânte, pentru a minți plictiseala de aproape cinci ore care îi desparte de începerea matchului.

Sub prăpastia tribunelor, terenul pare stâlcit. Este o pată verde, dreptunghiulară, în chenarul negru al pistelor de cărbune cari îi fac ocol.

— Dece n'o fi venit Radu să-mi ureze succes?

Intrebarea aceasta îmi acopere toate gândurile și le apasă, ca o greutate de neînlăturat.

— Dece n'o fi venit Radu?...

Faptul că nu mi-a telefonat Miry mi se pare mai puțin grav. Am început să-i găsesc explicații. In fond, de ce mi-ar fi telefonat? Am rămas certați. Nu ne-am văzut aproape două săptămâni.

Prietenia noastră, deci, poate să fie considerată, ca sfârșită. *(Va urma)*